

RKT. ŽUPA POHODA B.D.M.

MARIJA GORICA

God. XI. Broj: 28.

30. ožujka 2025.

4. korizmena nedjelja

Današnja nedjelja poziva na radost usred korizmene ozbiljnosti. Ova radost nije površna jer proizlazi iz Božje ljubavi koja nas uvijek iznova vraća u njegov zagrljaj. Evanđelje govori o izgubljenom sinu. Prekrasna priča! Isu ovu prisposobu iznosi kad ga farizeji i pismoznanci kritiziraju što prima grešnike i jede s njima. On im odgovara pričom koja govori o Ocu čija je ljubav beskrajna, koji trči ususret svojoj djeci, prašta i slavi povratak izgubljenog sina. Prisposoba o izgubljenom sinu nije samo priča o mlađem sinu koji odlazi i vraća se. Ona je i priča o starijem sinu koji nikada nije istinski ušao u Očevu kuću. Iznad svega priča je o Ocu koji ne prestaje širiti ruke i pozivati svoju djecu da budu dio njegove radosti.

Mlađi sin dolazi ocu s nezamislivim zahtjevom – traži svoj dio baštine. Traži da bude slobodan. Otac, iako zasigurno duboko povrijeđen, ne zatvara vrata. Ne pokušava sina zadržati protiv njegove volje. Ljubav koja poštuje slobodu uvijek je spremna pustiti druge da odu i budu slobodni jer zna da je prisila suprotnost pravom odnosu. Mlađi sin misli da će u svijetu naći ono što mu srce traži, da je pravi dom daleko od oca, no kad mu život počinje propadati, shvaća da se pravi dom nalazi samo kod oca.

Dok mlađi sin luta, otac ne prestaje gledati prema obzoru. Svakog dana, svakog trenutka, njegov pogled traži sina. To je slika Božje ljubavi – ljubavi koja nikada ne prestaje tražiti, iščekivati i nadati se. Kad se sin napokon vraća, otac ne čeka da sin dođe pred njega. On trči ususret sinu prekidajući njegovu ispovijed o krivnji. Time otac poručuje: „Ti nisi samo sluga ili osuđenik – ti si moj sin“.

Pogledajmo i starijeg sina. On je ostao kod kuće, ali ni njegovo srce nije slobodno. On je, kako sam kaže, služio oca „toliko godina“, a nikada nije dobio ni jareta da se provede s prijateljima. Stariji sin zarobljenik je prošlosti i neispunjenih očekivanja. On je ostao u očevoj kući, ali nikada nije istinski ušao u nju – nije prepoznao što znači biti sin. Gledao je sebe kao slugu koji zaslužuje nagradu, ali ne kao sina koji je već baštinik. Otac ga poziva da uđe u kuću i pridruži se gozbi. Poručuje mu: „Sve moje, tvoje je“! No ulazak u kuću nije moguć s glavom pognutom od gorčine ili u odjeći sluge. Otac ga poziva da uđe uzdignute glave, da prepozna radost što je brat živi vraćen.

Prisposoba nam pokazuje dvojicu sinova i njihove pogreške. Mlađi sin griješi iskušavajući očevu ljubav. Odlazi daleko, rasipa baštinu i traži sreću izvan doma. No u svojoj propasti dolazi do spoznaje i vraća se. Stariji sin, s druge strane, ne iskušava očevu ljubav, nego ju zanemaruje. On misli da se ljubav mora zaslužiti radom i vjernošću. Njegov je grijeh u tome što ne vidi radost očeva srca. On ne prepoznaje da nije samo sluga, nego sin. Iznad svega ovo je prisposoba o Bogu kao Ocu – koji pušta mlađeg sina da ode, čeka ga i trči mu ususret, i koji ne osuđuje starijeg sina zbog njegove gorčine, nego ga poziva da prepozna radost zbog povratka brata te

koji uvjerava sinove da se u kuću ulazi uzdignute glave; ne s pognutom glavom osuđenika, ne u odjeći sluga, nego s radošću onih koji pripadaju Bogu i njegovoj očinskoj ljubavi.

Današnja prispodoba poziva nas da se prepoznamo u obojici sinova. Možda smo poput mlađeg sina koji je daleko od Oca, zalutao i traži sreću na pogrešnim mjestima. Možda smo poput starijeg sina, u Očevoj blizini, ali ne prepoznajemo njegovu ljubav i radost. Bog je otac koji nikada ne prestaje voljeti. On nas poziva na slavlje jer smo svi njegova djeca. Neka nas današnje evanđelje pozove na povratak – povratak u Očevu kuću. Uđimo uzdignute glave, svjesni da smo ljubljani ne zbog svojih zasluga, nego zato što smo njegova djeca. Bog nas zove. Širi ruke prema svakome od nas, ne da nas osudi, nego da nas primi u zagrljaj svoje radosti. Pozvani smo i ove korizme otvoriti svoja srca za oprost, ljubav i obnovu. Neka nas korizmeno vrijeme povede bliže Bogu, Ocu koji trči prema nama, koji nas grli i kaže: „Sve moje, tvoje je!“ Amen!

Događanja

U tjednu pred nama već počinju uskrсне Ispovijedi po župama u našem Zaprešićkom dekanatu. U našoj će župi uskrсна Ispovijed, već po običaju, biti u subotu prije Cvjetnice, 12. travnja u 18 sati. Možda nekome taj termin ne odgovara, zato ovdje donosim i termine za druge župe, pa kome je zgodno, neka ide gdje mu je prikladnije. Svakako, nastojte se za Uskrs ispovjediti bilo gdje, da se onda možete na Uskrs i pričestiti. Prva prilika za svetu Ispovijed u našem dekanatu bit će u subotu, 5. travnja u 14,30 u župi sv. Ane u Rozgi. Istoga dana u 16 sati bit će Ispovijed u župi sv. Jurja u Pušći. U slijedećem broju našeg župnog Listića pročitajte ostale termine u narednom tjednu.

S obzirom da smo u jubilejskoj godini, ove će se godine, u nedjelju, 11. svibnja, na dan kada Crkva slavi nedjelju Dobroga pastira i obilježava Majčin dan, organizirati hodočašće djece osnovne škole i one predškolske dobi cijele naše Zagrebačke nadbiskupije u Nacionalno svetište Majke Božje Bistričke. Tim hodočašćem će se po prvi puta u našoj Nadbiskupiji obilježiti Svjetski dan djece. Središnji trenutak ovog milosnog susreta bit će svečano euharistijsko slavlje u 11 sati koje će predvoditi mons. Dražen Kutleša, nadbiskup zagrebački. U 14 sati planiran je put svjetla. Za sve sudionike ovog hodočašća bit će organiziran autobus, a budući da u nedjelju svećenici uglavnom ne mogu otići iz župe, svu brigu oko djece će preuzeti vjeroučitelji. Stoga već sada molim vjeroučitelje da se stave na raspolaganje, kako bismo na vrijeme organizirali ovo lijepo hodočašće!

Iz života župe

Zbog lošeg vremena ni ovaj tjedan radnici nisu došli započeti radove na obnoui tornja naše župne crkve. Ipak, prognostičari najavljuju slijedeći tjedan lijepo vrijeme, tako da očekujemo majstore već sutra. Ako vrijeme izdrži, kroz 10 – tak dana bi svi radovi trebali završiti. Vjerujem da ćemo kroz mjesec koji su pred nama prikupiti dovoljno novaca da možemo sve radove, majstore i materijale isplatiti. A kad se skine skela, vjerujem da će obnovljena crkva biti svima na ponos. Osobito onima koji će svojim darom pripomoći da sve isplatimo! Zato od srca svima hvala koji doprinose za potrebe uređenja naše crkve!

Duhovni kutak

(nastavak iz prošlog broja)

3.

Prva je Crkva prevela ovu riječ Pasha kao »prijelaz« te je na taj način izrazila hod Isusa Krista preko smrti sve do novoga života Uskrsnuća. Stoga je Pasha i za nas postala i ostala hodočasničko slavlje. I nama ona kaže: samo smo gosti na zemlji, svi smo Božji gosti. Stoga nas hrabri da budemo braća onih koji su gosti, budući da smo i mi sami samo gosti. Samo smo gosti na zemlji. Gospodin, koji je postao gost i nomad, poziva nas na otvorenost prema svima onima koji su na ovome svijetu izgubili domovinu, nas na raspoloživost prema onima koji trpe, prema zaboravljenima, zatvorenima, progonjenima. On je u svima njima. U židovskome zakonu u kojem su dane norme za vrijeme kad se narod bude nastanio u obećanoj zemlji, nalaze se i propisi koji traže da seljitelji budu tretirani poput Židova, i uvijek s rečenicom: »Sjeti se da a si i ti bio nomad i hodočasnik!« Nomadi smo i hodočasnici. Tako trebamo shvatiti zemlju, tako naš život, tako naše biti jedan prema drugome. Samo smo gosti na zemlji. Na to nas podsjeća i naše najtajnovitije hodočašće, podsjeća nas da zemlja nije naš konačni cilj, da smo mi u hodu prema novome svijetu te da zemaljske stvari nisu posljednje i konačne. To se usuđujemo tek reći, budući da nas se prekora da kršćani nisu zaokupljeni zemaljskim stvarima, da su

zanemarili izgradnju novoga grada na ovome svijetu, budući da su uvijek vjerovali kako imaju izliku tražiti utjehu u drugome svijetu. No, to nije istina. Tko se naglavce baca u svijet, onaj za koga je zemlja jedino nebo, taj od zemlje čini pakao, jer od nje stvara ono što ona ne može biti, jer u njoj želi imati ono što je konačno, a na taj način zahtijeva nešto što ga postavlja protiv njega samoga, protiv istine i protiv drugih. Ne, kad znamo da smo nomadi, upravo tada postajemo slobodni, slobodni od pohlepe za posjedovanjem; upravo tada postajemo slobodni jedan prema drugome i upravo tada nam se dodjeljuje odgovornost za preobrazbu zemlje na takav način da ćemo je jednoga dana morati moći položiti u Božje ruke. Stoga ova noć prolaza, koja nas podsjeća na Isusovo konačno dugovanje, mora nam biti trajna pouka kako bi se sjetili našega krajnjega putovanja i da ne zaboravimo da ćemo jednoga dana morati ostaviti sve to posjedujemo te da naposljetku nije važno što imamo, nego samo ono što jesmo, da ćemo na kraju morati položiti račun - na temelju vjere - o tome kako smo na ovome svijetu bili osobe koje su si uzajamno darivale mir, domovinu, obitelj i novi grad.

Pasha se slavila u kući. I Isus je to učinio. Ali nakon objeda je ustao i izišao, nadišao je granice koje je postavio zakon, jer je prešao potok Cedron, granicu Jeruzalema. Nije se bojao kaosa, nije se sakrio pred njim, nego je ušao u najdublji dio samoga kaosa, sve do ralja smrti. »Sišao je nad pakao«, kako velimo u Simbolu. On izide, a to želi reći: budući da su bedemi Crkve vjera i ljubav Isusa Krista, Crkva stoga nije neki utvrđen grad, nego otvoreni grad, a time vjerovati zna također izići s Isusom Kristom, ne bojati se kaosa, jer je Krist jači, jer je onu njega ušao, a mi, ulazeći u kaos, »njega« slijedimo. Vjerovati znači izići iz zidina te, usred svijeta u kaosu, snagom Isusa Krista, stvarati prostore vjere i ljubavi. Gospodin je izišao: to je znak njegove snage. On je sišao u noć Maslinskoga vrta, u noć Križa, u noć groba. On je sišao jer je jači od jakoga, od smrti; jer njegova ljubav u sebi nosi Božju ljubav koja je moćnija od snaga razaranja. Dakle, upravo u ovom izlaženju, u putu muke, čin je njegove pobjede, te se već u otajstvu

4.

Getsemanija krije otajstvo uskrsne radosti. On je jači, ne postoji moć koja bi mu se mogla oprijeti i nijedno mjesto gdje on nije. On nas poziva da ga slijedimo jer gdje je vjera i ljubav, tu je i on, tu je snaga mira, koja nadvladava ništavilo i smrt.

Na kraju liturgije Velikoga četvrtka Crkva nasljeđuje Isusov hod, noseći Presveto izvan svetohraništa u pokrajnu kapelu, koja predstavlja osamljenost Getsemarnija, osamljenost Isusove smrtne tjeskobe. Vjernici mole u toj kapeli, žele slijediti Isusa u času njegove osamljenosti, kako bi prestala biti osamljenost. Ovaj hod Velikoga četvrtka ne smije ostati samo gestom i liturgijskim znakom. Za nas mora biti zadaća da uvijek ulazimo u njegovu osamljenost, da uvijek tražimo njega, zaboravljena, ismijana, tamo gdje je on sam, gdje ga ljudi ne žele upoznati i biti s njime. Ovaj je liturgijski hod za nas pouka da tražimo osamljenost u molitvi. Ali je također i poziv da ga tražimo među onima koji su sami, o kojima nitko ne brine, te da bdijemo s njime usred tmina obnavljamo svjetlost života, koja je on«. Zato jer je njegov hod onaj i koji je u ovome svijetu omogućio novi dan, život Uskrsnuća, koji više ne poznaje noći. U kršćanskoj vjeri postignimo ovo obećanje.

Molimo ga u ovoj korizmi kako bi svojim svjetlom obasjao sve tmine ovoga svijeta, kako bi i nama pokazao, u trenutcima osamljenosti i u tmine, da s nama u noći ovoga svijeta te da tako po nama podiže: novi grad svijeta, mjesto svoga mira, novoga stvorenja.

2. Pranje nogu

U ovoj bi meditaciji htio protumačiti jedan vid ivanovskoga gledanja na vazmeno otajstvo. Danas se mnogi egzegeti slažu da se Ivanovo evanđelje dijeli na dva dijela:

a) knjiga znakova: pog. 2-12

b) knjiga slave: pog. 13-21

Već ova podjela stavlja jaki naglasak na otajstvo tri dana, na vazmeno otajstvo. Znakovi navješćuju i unaprijed tumače stvarnost ovih dana, čiji je bitni sadržaj označen riječju »Slava«.

1. Trinaesto poglavlje ima u ovoj strukturi osobitu važnost. Njegov prvi dio, preko simbolične geste pranja nogu, izlaže značenje Isusova života i smrti. U ovoj viziji nestaje granica između Gospodinova života i smrti, koji se pojavljuju kao jedincati čin u kojemu Isus, Sin, pere ljudske prljave noge. Gospodin prihvaća i vrši službu roba, obavlja ponizne poslove, najniže poslove nas osposobio za stol, kako bi nas učinio prijemčivima između nas samih i s Bogom, kako bi nas naviknuo na kult, na Božu blizinu.

Čin pranja nogu za Ivana postaje predstavljanjem onoga što je sav Isusov ustajanje od stola, odlaganje odjeće slave, naginjanje prema nama u otajstvu opraštanja, Služenje ljudskim životom i smrću. Isusov život i smrt ne nalaze se jedno uz drugo ; u Isusovoj se smrti pokazuje samo bit, istinski sadržaj njegova života. Život i smrt postaju transparentni te objavljuju ljubav do kraja, beskonačnu ljubav, koja je jedino pravo pranje čovjeka, jedino pranje kadro

5.

osposobiti ga za zajedništvo s Bogom, tj. kadro učiniti ga slobodnim. Sadržaj pripovijesti o pranju nogu može se, dakle, sažeti na sljedeći način: prožeti se, čak i s patnjom, s božansko-ljudskim činom ljubavi, koji je kao takav pročišćenje, tj. oslobođenje čovjeka.

Ovo ivanovsko viđenje sadrži još različite dodatne vidove:

a) Ako je tako, jedini uvjet spasenja je »da« Božjoj ljubavi, što je omogućio Isus. Ova tvrdnja ni na koji način ne izražava ideju opće apokatásta-sis, koja bi pogrešno završila u poimanju Boga kao vrača te bi time razorila čovjekovu odgovornost i dostojanstvo. Čovjek je kadar odbaciti osloboditeljsku ljubav te evanđelje pokazuje dvije vrste ovoga odbacivanja. Prva je ona Judina. Juda predstavlja čovjeka koji ne želi biti ljubljen od čovjeka koji misli samo na posjed, koji živi samo za materijalne stvari. Stoga sv. Pavao kaže da je pohlepa idolatrija (Kol 3,5), a Isus uči da se ne može služiti dvojici gospodara. Postoji isključivost između služenja Bogu i Mamonu (novcu) (Mt 6,24); deva ne prolazi kroz iglene uši (Mk 10,25).

b) No, postoji i druga vrsta odbacivanja Boga, ne samo ona materijalistička, nego također i ona religiozna čovjeka, kojega ovdje predstavlja Petar. Postoji opasnost koju sv. Pavao naziva „judaizmom“ i koju žestoko kritizira u svojim poslanicama: opasnost da »pobožni« ne želi prihvatiti stvarnost, to jest da i on treba oprostjenje, da su i njegove noge prljave. Opasnost pobožnoga sastoji se u držanju da on ne treba Božju dobrotu te da ne prihvati milost. To je opasnost starijega sina u prisposobi o rasipnome sinu, opasnost radnika prvoga sata (Mt 20,1-16), opasnost onih koji mrmljaju i koji su zavidni jer je Bog dobar. U ovoj perspektivi biti kršćanin znači dopustiti pranje nogu, ili, drugim riječima, vjerovati.

2. Tako vidimo da evanđelist u zgodi pranja nogu tumači ne samo kristologiju i soteriologiju, nego i kršćansku antropologiju.

Htio bih naglasiti tri točke, kako bih osvijetlio ovu tvrdnju:

U ovom su gledanju sjedinjeni ne samo ne samo Isusov život i smrt, nego također i sakramenti krštenja i pokore, koji nas uranjaju u kupelj Isusove ljubavi: Isusov život i smrt, krštenje i ispovijed, zajedno su božanska kupelj koja otvara put slobode, pristup k stolu života,

b) U ovoj je sceni također protumačen duhovni sadržaj krštenja: trajno »da« ljubavi, vjera kao središnji čin duhovnoga života.

Polazeći od ovih dviju točaka razvija se ekleziologija i kršćanska etika. Prihvatiti pranje nogu znači ući u Gospodinovo djelovanje, u njemu sudjelovati, dopustiti poistovjećenje s tim činom. Prihvatiti ovaj posao znači: nastaviti kupelj, s Kristom prati prljave noge svijeta. Isus kaže: »Ako dakle ja - Gospodin i Učitelj – vama oprah noge, treba da i vi jedni drugima perete noge« (Iv 13,14). Ove riječi nisu moralni dodatak dogmatskoj činjenici, nego prije pripadaju istomu kristološkom središtu. Ljubav se prima samo ljubeći. Bratska je ljubav kod Ivana uronjena u trojstvenu ljubav. Ona je »nova zapovijed«, ne u smislu izvanjske zapovijedi, nego kao intimna struktura kršćanskoga življenja. U ovome kontekstu može biti zanimljivo istaknuti da Sv. Ivan

6.

nikada ne govori o općenitoj ljubavi među svim ljudima, nego samo o ljubavi unutar zajednice braće, odnosno krštenika. Suvremeni teolozi kritiziraju Sv. Ivana zbog toga te govore o neprihvatljivom suženju kršćanstva, gubitku sve općenitosti. Zasigurno, ovdje postoji opasnost te su dodatni tekstovi poput prispodobice o Samaritancu i one o posljednjemu sudu, nužni. No, ako uzme jedinstvo i nedjeljivost cijeloga Novog zavjeta, Ivan izražava vrlo važnu istinu Novog zavjeta, apstraktna ljubav nikada ne će imati snage u svu tu ako ne pusti svoje korijene u konkretne zajednice, utemeljene na bratskoj ljubavi. Civilizacija ljubavi gradi se samo polazeći od malih bratskih zajednica. Mora se početi od posebnoga da ne bi došlo do općega. Gradnja prostora bratstva nije danas manje važna nego u vrijeme sv. Ivana i Sv. Bernedikta, koji je utemeljenjem monaškog bratstva bio prvi graditelj kršćanske Europe, gradeći modele novoga grada u bratstvu vjere.

Vraćajući se na evanđelje, možemo reći da pripovijest o pranju nogu ima vrlo konkretan sadržaj: sakramentalna struktura uključuje eklezialnu strukturu, strukturu bratstva. Ta struktura znači da kršćani moraju biti spremni jedni drugima služiti poput slugu te da će samo tako mogu ostvariti kršćansku revoluciju, izgraditi novi grad.

3. Htio bih ovom razmatranju dodati dvije egzegeze Sv. Augustina o pranju nogu, u kojima hiponski biskup tumači napetost svoga života između kontemplacije i svagdanje službe.

a) U prvom razmatranju sv. Augustin razmišlja o Gospodinovoj riječi: »Tko je okupan, ne treba drugo da opere nego noge - i sav je čist! (Iv 13,10). Svetac se pita što to znači: ako je čovjek okupan, tj. kršten, on je dakle čist; zašto i u kojemu smislu mu je potrebno pranje nogu? Sto je to pranje nogu koje je uvijek iznova potrebno poslije kupelji, poslije Sveti učitelj odgovara: bez sumnje, posve smo očišćeni u krštenju, također i noge; postali smo »Čisti«, no dokle god živimo ovdje dolje, naše se noge nalaze na zemlji ovoga svijeta. »Sami su ljudski osjećaj, bez kojih nema života u ovome našem smrtnom stanju, poput nogu, preko kojih dolazimo u dodir s ljudskim stvarnostima, a njima smo tako dotaknuti da bismo, kad bismo rekli da nemamo grijeha, varali sami sebe.« No, Gospodin se nalazi pred licem Božjim te, zagovarajući za nas, pere nam noge iz dana u dan, u trenutku kad izgovaramo molitvu: otpusti nam duge naše U svakodnevnoj molitvi Očenaša Isus se i danas prigriba nad nas, uzima ručnik te nam pere noge.

b) Sv. Augustin odmah dodaje razmišljanje o drugome tekstu Pisma, uzetom iz Pjesme nad Pjesmama, gdje nalazi neke stihove koji su za njega na prvi pogled zagonetni, a govore o istoj temi, pranju nogu. U petome poglavlju Pjesme nad pjesmama nalazi se slijedeća scena: zaručnica je u krevetu i spava -srce bdije. U tom trenu čuje stropot, ljubljenu kuca: »Sestro, otvori mi“. Zaručnica ne želi: »Svukla sam odjeću svoju kako da je odjenem? Noge sam oprala kako da okaljaj?« ovdje započinje razmišljanje svetoga učitelja. Zaručnik koji i kuca na vrata zaručnice je Krist, Gospodin. Zaručnica je Crkva, to su duše koje ljube Gospodina. No, kaže sv. Augustin, kako se mogu noge okaljati ako idu prema Gospodinu, ako idu otvoriti mu vrata? Kako bi hod prema Kristu, koji pere naše noge, mogao okaljati te iste noge? U takvom paradoksu sv. Augustin otkriva odlučujuću stvarnost za svoj život pastira, za svoju dvojbu

7.

između želje za molitvom, šutnjom, intimnošću s Bogom i nužnosti administrativnoga posla, okupljanja, pastoralnoga života. Biskup kaže: zaručnica, koja ne želi otvoriti, to su kontemplativci koji traže savršeni mir, posve se zatvaraju svijetu i žele živjeti isključivo u ljepoti istine, vjere, ostavljajući svijet da se bavi sam sa sobom. No dolazi Krist, čuje se buka, budi dušu, kuca na vrata i kaže: »Ti živiš u kontemplaciji, ali si meni zatvorila vrata. Ti tražiš udobnost za malen broj, dok se vani širi bezakonje i ljubav mnoštva se hladi...« Kuca, dakle, Gospodin kako bi prekinuo odmor dokonih svetaca i viče: »Otvori meni.. otvori meni i mene propovijedaj!« Uistinu, otvarajući vrata, izlazeći da apostolski rad, neizbježno prljamo noge. No, kaljamo ih Krista radi, dok vani čekaju mnogi do kojih ni na jedan drugi način ne možemo doli prolazeći po prljavštini svijeta, gdje se oni nalažeš tako sv. Augustin tumači svoju sudbinu. Poslije obraćenja njegova je nakana bila osnovati samostan, u potpunosti napustiti te s prijateljima živjeti samo za istinu, za templaciju. No, 391., svojim nesvojevoljnim svećeničkim redanjem, Gospodin je razorio taj spokoj. pokucao je, te je potom kucao iz dana u dan uz štropot: »Otvori meni i propovjedaj me „. Augustin je morao naučiti razumjeti da je ovaj svakodnevni krik stvarno glas Isusa Krista, da gaje Isus silio da ude u prljavštine naroda (sveti je biskup u ono vrijeme također bio Khadi, civilni sudac), te je paradoksalno upravo tako hodio prema Isusu, približavao se Gospodinu. »Otvori meni i propovijedaj me!« Velikodušni odgovor Sv. Augustina nije potrebno komentirati: »Evo ustajem se i otvaram. O Kriste, operi noge naše: otpusti nam duge naše, jer naša se ljubav nije ugasila, jer i mi otpuštamo dužnicima našim.

(nastavke čitajte u slijedećim brojevima!)

„ Žeđam“

Podnevni sat prvog Velikog petka na Kalvariji. Iscrpljen i istrošen, »ljubeći nas do kraja«, Božanski Mučenik završava zadnji dokaz ljubavi prema neumrlim dušama, prema nama. Sred silnih muka, okrvavljen i pokriven upaljenim ranama prošaptao je baš svoj »žeđam!« Usta su suha, usnice gore. Naš Spasitelj čezne za kapljicom vode.

No, kad bi bila samo ta tjelesna žeđ! Kudikamo veća i žarča žeđ morila je u taj čas to Božansko Srce, žeđa za dušama.

»Žeđam« za vama, neumrle duše, koje ste me toliko stajale, radi kojih sam s neba na zemlju sišao, radi kojih sam se uspeo na ovaj kalvarijski vrhunac, da me raskriljenih ruku i probodena Srca možete vidjeti i k meni doći. ..

Isus žeđa za dušama, žeđa za milijunima pogana Bengalije, žeđa za bijednim sirotanima na ušću Gangesa, koji još ne znaju da je to Srce i za njih bilo probodeno, da to Srce i njih ljubi nježnom ljubavlju.

Naši dragi prijatelji, o utažimo ovu žeđ Spasiteljevu! Molimo se i žrtvujmo dnevno, da bi sve duše naskoro upoznale ovu raspetu Ljubav! To će biti naša najljepša uskrсна čestitka svim ljudima razasutim po rižištima i močvarama Gangesove delte i po neprohodnim Sunderbanskim džunglama.

To će biti čestitka poganima, čestitka i najveća pomoć misionarima, koji se žrtvuju za spasenje ovih duša, koji nastoje svim svojim silama da Bengaliji dadnu Srce Isusovo i Srcu Isusovu Bengaliju.

I mi osjećamo Vašu pomoć, Vaše molitve i žrtve prikazane za naš rad, pa Vam, evo, ponovno prigodom svetih uskršnjih blagdana zahvaljujemo iz dna srca, moleći dobrog Spasitelja, da

8.

Vam On dostojno naplati Vašu velikodušnost.

Bio Vam sretan i veseo Uskrs!

Sred teških prilika današnjih vremena, sred tolikih pogibelji za dušu i tijelo, Uskrsnuli Spasitelj bio Vaša utjeha, snaga i radost!

Vaš otac Ante Gabrić

MOLITVA za proglašenje blaženim sluge Božjega o. Ante Gabrića

Oče nebeski, u sluzi Božjemu Anti Gabriću, misionaru, darovao si nam herojski primjer kako se milosrdem i ljubavlju širi Tvoje kraljevstvo. Molimo Te za milost da u vjeri Crkve on bude što prije proglašen blaženim i tako postane još bliži svima koji mu se obraćaju u svojim potrebama.

Uvjereni da Ti je svojim životom i apostolskom revnošću omililo, udijeli nam po njegovu zagovoru milost za koju te sada molimo... po Kristu Gospodinu našem.

Amen

Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu

Obavijesti

PON	31. III.	Amos		
UTO	1. IV.	Anastazije	19h Marija Gorica	Križni put + Jadranka Bubalo, <i>god.</i>
SRI	2. IV.	Franjo Paolski		
ČET	3. IV.	Siksto	19h Marija Gorica	vjeronauk za FIRMANIKE
PET	4. IV.	Izidor Seviljski	19h Marija Gorica	Križni put Zajednička sv. Misa vjeronauk za PRVOPRIČESNIKE
SUB	5. IV.	Vinko Ferrerski		
NED	6. IV.	<u>Peta</u> <u>nedjelja</u> <u>korizme</u> (gluha)	8h Marija Gorica 9,30h Sv. Križ 11h Marija Gorica	Za pokojne iz mjeseca OŽUJKA + Franc, Katarina i Stjepan Jakovina <u>ŽUPNA SV. MISA</u>

U petak, 4. travnja je prvi petak u mjesecu! Od 18,30 u našoj će crkvi biti prilika za svetu Ispovijed, osobito oni koji obdržavaju pobožnost prvih petaka, ali i svi koji žele doći i započeti taj lijepi hod i na poseban način obilježavati prve petke. U 19 sati ćemo imati pobožnost **Križnoga puta**, a onda zajedničku svetu Misu za ove pokojnike: + Vinko Frkanec, Ivan Radanović, Ob. Radanović i Pećnik, Tomislav Frkanec (*uz rođendan*), Marijan Dugan, *god. i rođendan*, za žive i mrtve iz obitelji Dugan, Pavao Jančić i Ob. Jančić i Klokočar, Barbara i Franjo Viker, Marija, Dragutin i Tomica Frkanec, Josip (*god.*) i Milica Krčelić, Jean Marc Studer i pok. iz obit. Studer, Barišić i Drenjančević i za duše u čistilištu.

Izdaje: ŽUPA Pohoda B. D. Marije – MARIJA GORICA

Tel. 01/3395-848; 098/452-192; stjepan.barić@yahoo.com

glavni urednik: vlč. Stjepan Barić, župnik

uredovno vrijeme: utorak i srijeda: poslije podne od 16 do 17,30; te četvrtak i petak: ujutro od 8 do 9h